

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1887/2019
30.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., кога заступа пуномоћник Игор Марјановић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС – Филијала у Нишу, коју заступа пуномоћник Чолић М. Бранислав, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж.бр.2302/18 од 23.01.2019.године, у седници већа одржаној 30.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж.бр.2302/18 од 23.01.2019.године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж.бр. 2302/18 од 23.01.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П.бр.8972/17 од 14.02.2018.године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тога суда изјављен од стране тужене. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање надлежним фондовима ПИО и здравственог осигурања за период од 19.10.2013.године до 31.07.2014.године, по стопи на дан уплате на основице ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Виши суд у Нишу је пресудом Гж.бр.2302/18 од 23.01.2019.године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П.бр.8972/17 од 14.02.2018.године. Одбио је захтев тужене за признање трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију (члан 404. ЗПП), због погрешне примене материјалног права, јер је неуједначена судска пракса.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са ставом израженим у одлукама Уставног суда Уж 1430/14 и Уж 1431/14.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради уплате доприноса поднета је суду дана 03.11.2017. године. Вредност предмета спора је 500,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору, који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора побијаног дела у износу од 500,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић